

Τρομάζει ακόμα τους αστούς

εμπνέει τους εργαζόμενους και τη νεολαία

Τον περασμένο μήνα η Γαλλία έζησε κάποιες από τις πιο έντονες φοιτητικές κινητοποιήσεις των τελευταίων ετών. Η κατάσταση έγινε ακόμα πιο έκρυθμη όταν στο χορό μπήκαν και οι εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους, οι οδοκαθαριστές, οι εργαζόμενοι στην ενέργεια κλπ.

Το φάντασμα του Μάη του '68, φάνηκε σε πολλούς να ζωντανεύει 50 χρόνια μετά

...

Παρά τα ψεύτικα λόγια του Μακρόν και τις επίσημες «εορταστικές» εκδηλώσεις για τη φετινή επέτειο, η αστική τάξη της χώρας τρέμει στην ιδέα της επανάληψης αντίστοιχων φαινομένων της περιόδου του 1968. Δεν είναι άλλωστε πολλά τα χρόνια που ο τότε υποψήφιος πρόεδρος της Γαλλίας Νικολά Σαρκοζύ δήλωνε ότι: «Σ' αυτές τις εκλογές, θα μάθουμε αν η κληρονομιά του Μάη του '68 θα συνεχίσει να διαιωνίζεται ή αν θα την ξεφορτωθούμε μια για πάντα», επιβεβαιώνοντας έτσι, όχι μόνο το μίσος (το δικό του αλλά και της άρχουσας τάξης που εκπροσωπεί) για τη μεγάλη εκείνη φοιτητική και εργατική εξέγερση, αλλά και ότι το ρήγμα που είχε ανοίξει εκείνος ο σεισμός, αμφισβητώντας την «αυθεντία», το «σεβασμό», τα «όσια και τα ιερά», τους «κανονισμούς» και τα «απαγορεύεται» που απαιτεί η «εύρυθμη λειτουργία» της σύγχρονης κοινωνίας της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης ακόμα δεν λέει να κλείσει...

Η έκρηξη εκείνη είχε προετοιμαστεί απ' το λαχάνιασμα του μεταπολεμικού καπιταλισμού στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '60· από τη φθορά του ρεφορμισμού και της σοσιαλδημοκρατίας· από τον όλο και πιο αντιδραστικό ρόλο του ιμπεριαλισμού, αλλά κι από την αποκάλυψη της αδυναμίας του απέναντι σε επαναστατικά κινήματα σαν αυτά της

Κούβας και του Βιετνάμ· από την αποκάλυψη του εκφυλισμού των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού», αλλά και της αναγκαιότητας για αναγέννηση των επαναστατικών ιδεών που έφερνε μαζί της η κινέζικη πολιτιστική επανάσταση.

Τα προμηνύματά του γαλλικού Μάη βρίσκονταν κιόλας στις φοιτητικές εξεγέρσεις στο Μπέρκλεϊ των ΗΠΑ το 1965, και στο φοιτητικό ξεσηκωμό του Ιούνιου του 67 στη Γερμανία. Είχαν κοινωνικό τους υπόβαθρο την εκρηκτική αύξηση του αριθμού των φοιτητών που, από 250.000 το 1958 στη Γαλλία, είχαν ξεπεράσει τις 950.000 μια δεκαετία αργότερα, χωρίς αντίστοιχα μέτρα για αύξηση του διδακτικού προσωπικού και των υποδομών, προκαλώντας συμφόρηση στη λειτουργία των πανεπιστημίων, υποβαθμίζοντας το ρόλο της πνευματικής εργασίας, αλλά και υπονομεύοντας την επαγγελματική προοπτική των απόφοιτων. Τα αιτήματα και οι αγώνες της νεολαίας έβρισκαν βαθιά απήχηση σε πλατιά στρώματα της εργατικής τάξης που είχε απαυδήσει από τη διαρκή εντατικοποίηση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και την όλο και πιο άδικη διανομή του παραγόμενου πλούτου. Τροφοδοτούνταν από το αίτημα της γυναικείας χειραφέτησης σε μια περίοδο όπου έτεινε να γενικευτεί η συμμετοχή των γυναικών στην παραγωγή, την ώρα που τα σύγχρονα μέσα αντισύλληψης δημιουργούσαν νέα δεδομένα για τον οικογενειακό προγραμματισμό και τη σχέση των δύο φύλων. Έρχονταν σε σύγκρουση με τα αυταρχικά μεταπολεμικά καθεστώτα στις περισσότερες δυτικές κοινωνίες.

Έτσι, όταν οι φοιτητές της Ναντέρ, ενός υποβαθμισμένου πανεπιστημίου των παρισινών προαστίων για υπεράριθμους, διώχθηκαν για την αλληλεγγύη τους απέναντι στο Βιετνάμ, για τη διεκδίκηση του δικαιώματός να επισκέπτονται τις φοιτήτριες στα δωμάτιά τους και επειδή αντιδρούσαν στα νέα μέτρα περιορισμού των εισακτέων στις ανώτερες σχολές, οι πρυτανικές αρχές κήρυξαν πανεπιστημιακό «λοκ άουτ» και τους πέταξαν έξω από τις σχολές. Είχαν όμως λογαριάσει χωρίς τον ξενοδόχο. Με επικεφαλής τη ριζοσπαστική τους οργάνωση «*Κίνημα 22 του Μάρτη*», οι φοιτητές της Ναντέρ πραγματοποίησαν φοιτητική συνέλευση στη Σορβόνη. Η προσπάθεια εκδίωξης τους με νέο «λοκ άουτ» της πρυτανείας, τη βίαιη παρέμβαση της αστυνομίας και εκατοντάδες συλλήψεις, είχε το αντίθετο απ' το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Τις επόμενες μέρες δεκάδες χιλιάδες φοιτητές κατέβηκαν στους δρόμους, έστησαν οδοφράγματα και δέχτηκαν τη βάναυση επίθεση των αστυνομικών με αποτέλεσμα εκατοντάδες τραυματίες.

Παρά την καταδίκη των φοιτητών απ' τη μεριά του ρεβιζιονιστικού ΚΚ Γαλλίας και του ελεγχόμενου απ' αυτό συνδικάτου της CGT ως «εξτρεμιστών», «αριστεριστών» και ανεύθυνων «ταραχοποιών», η πίεση της εργατικής τους βάσης είναι τέτοια που αναγκάζονται, μαζί με το άλλο ρεφορμιστικό συνδικάτο της CFDT, να καλέσουν σε γενική απεργία συμπαράστασης στις 13 του Μάη. Ένα εκατομμύριο

διαδηλωτές καταδικάζει εκείνη τη μέρα στους δρόμους την αυταρχική πολιτική του Ντε Γκολ, πετυχαίνει την απελευθέρωση όλων των κρατούμενων φοιτητών και αποτελεί την αφετηρία για ένα πρωτοφανές απεργιακό κίνημα με καταλήψεις εκατοντάδων εργοστασίων και δημόσιων οργανισμών από 10 εκατομμύρια απεργούς, που παραλύει για πάνω από ένα μήνα ολόκληρη τη χώρα. Την απεργία αυτή δεν έκαμψαν ούτε οι πανικόβλητες κυβερνητικές παραχωρήσεις με αυξήσεις 35% στο βασικό μεροκάματο και 10% για όλους τους υπόλοιπους. Μόνο ένα μήνα αργότερα ο Ντε Γκολ, αφού αρχικά το 'σκάσε στο εξωτερικό, κατόρθωσε να αποκτήσει και πάλι τον έλεγχο της κατάστασης απειλώντας με επέμβαση του στρατού, διαλύοντας τη Βουλή και προκηρύσσοντας εκλογές. Εκλογές που μπόρεσε αρχικά να κερδίσει εξαιτίας της αφερεγγυότητας των ρεφορμιστικών κομμάτων και του ΚΚ Γαλλίας, για να αποδοκιμαστεί ωστόσο λίγο καιρό αργότερα σε σχετικό δημοψήφισμα και να εγκαταλείψει την προεδρία.

Ο Μάης του '68, που ξαναζωντάνεψε τα οράματα, την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της προλεταριακής επανάστασης στις αναπτυγμένες χώρες του καπιταλισμού, δεν είχε την απαραίτητη πολιτικοϊδεολογική προετοιμασία και μια συγκροτημένη επαναστατική πρωτοπορία για να μπορέσει να νικήσει. Αποτελεί ωστόσο τη σύγχρονη αφετηρία αυτών των αναζητήσεων.

Παραμένει εφιάλτης για τους καπιταλιστές, ελπίδα και παράδειγμα για την εργατική τάξη και τη νεολαία που έρχεται απ' το μέλλον

...